

sygn. akt VII Pa 73/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SO Lucyna Łaciak (spr.)

SO Zbigniew Szczuka

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk-Rokicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa G. W.

przeciwko Szpitalowi (...) Sp. z o.o. w W.

o wynagrodzenie za pracę

na skutek apelacji wniesionej przez G. W.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 kwietnia 2016 r., sygn. VI P 347/15

1. oddala apelację,
2. nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej za instancję odwoławczą.

SSO Lucyna Łaciak SSO Marcin Graczyk SSO Zbigniew Szczuka

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu sprawy z powództwa G. W. przeciwko Szpitalowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o wynagrodzenie wydał w dniu 4 kwietnia 2016 r. wyrok, na mocy którego oddalił powództwo G. W., zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz przejął nieuiszczone koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd Rejonowy oparł powyższe rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

G. W. była zatrudniona w Szpitalu (...) od 23 marca 1976 r. na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, początkowo, jako rejestratorka medyczna, od 1 listopada 1987 r. w dziale księgowości na stanowisku referent ekonomiczny, następnie, jako księgowa. Aneks nr (...) z dnia 26 maja 2008 r. do powyższej umowy o pracę zakres czynności powódki został z dniem 1 czerwca 2008 r. poszerzony o obowiązek prowadzenia obsługi księgowej i kasowej działającej w Szpitalu (...) pracowniczej kasy zapomogowo-pożyczkowej. Z tytułu wykonywania tych czynności przyznano powódce wynagrodzenie

w kwocie 440 zł brutto miesięcznie. W okresie, gdy powódka zajmowała się prowadzeniem kasy zapomogowo-pożyczkowej nie były zgłaszane zastrzeżenia co do funkcjonowania kasy.

W dniu 4 stycznia 2011 r. pracodawca dokonał wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w dniu 23 marca 1976 r. w części dotyczącej warunków pracy i płacy za zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upływał z dniem 30 kwietnia 2011 r. Powodem wypowiedzenia warunków umowy o pracę było wejście w życie z dniem 29 października 2010 r. nowych: Regulaminu Pracy, Regulaminu Wynagradzania, Regulaminu dotyczącego wykonywania telepracy w Szpitalu (...). Po upływie okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 1 maja 2011 r. miały obowiązywać następujące warunki umowy o pracę: dodatki stażowe, nagrody jubileuszowe, odprawy emerytalno-rentowe, premia uznaniowa oraz pozostałe świadczenia wypłacane zgodnie z zasadami określonymi w Regulaminie Wynagradzania Pracowników z dnia 29 października 2010 roku. Wynagrodzenie zasadnicze, wymiar czasu pracy, rodzaj umówionej pracy oraz miejsce jej wykonywania miały pozostać bez zmian. Inne warunki zatrudnienia, zgodnie z obowiązującymi u pracodawcy nowymi regulaminami. Powódka otrzymała powyższe pismo w dniu 11 stycznia 2011 r.

W dniu 31 sierpnia 2012 r. pracodawca zawarł z powódką porozumienie zmieniające umowę o pracę i z dniem 1 września 2012 r. powódka została przeniesiona na stanowisko magazyniera.

W okresie od 5 września 2012 r. do 1 marca 2013 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Po jego zakończeniu, gdy powódka wróciła do pracy, nie wykonywała już obowiązków związanych z prowadzeniem obsługi księgowej i kasowej pracowniczej kasy zapomogowo-pożyczkowej.

W dniu 4 października 2012 r. został powódce wypowiedziany aneks nr (...) z dnia 1 stycznia 2006 r. oraz aneks nr (...) z dnia 26 maja 2008 r. do umowy o pracę z dnia 23 marca 1976 r. w części dotyczącej poszerzenia zakresu czynności o obowiązek prowadzenia obsługi księgowej i kasowej działającej w Szpitalu (...) pracowniczej kasy zapomogowo-pożyczkowej. Przyczyną wypowiedzenia była długotrwała absencja powódki w pracy uniemożliwiająca prawidłowe funkcjonowanie kasy zapomogowo-pożyczkowej, która musi działać nieprzerwanie. Nieobecność powódki w pracy stworzyła konieczność powierzenia prowadzenia kasy zapomogowo-pożyczkowej innemu pracownikowi.

Oświadczenie pracodawcy zostało wysłane na adres zamieszkania powódki, znajdujący się w aktach osobowych pracownika w dniu 4 października 2012 r.

Mając na uwadze tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż roszczenie powódki o zapłatę wynagrodzenia w łącznej kwocie 12.320,00 zł było niezasadne. Powołując się na orzecznictwo sądów powszechnych Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną, a za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Samo pozostawanie w stosunku pracy nie jest podstawą do uzyskiwania wynagrodzenia. Jeżeli pracownik nie wykonuje pracy, to do nabycia przez niego prawa do wynagrodzenia niezbędne jest istnienie przepisu szczególnego lub postanowienia umowy, które przyznają mu to prawo. Wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy ma bowiem charakter wypłaty gwarancyjnej, która zawsze musi mieć konkretną podstawę prawną. Sąd Rejonowy wskazał również, że z treści art. 81 k.p. wynikają dwie przesłanki nabycia prawa do wynagrodzenia za czas niewykonywania pracy: gotowość pracownika do wykonywania pracy i doznanie przeszkód w wykonywaniu pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy.

W orzecznictwie przyjmuje się, że gotowość do pracy oznacza określony stan świadomości i woli pracownika, nakierowany na wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy. Uzewnętrznienie przez pracownika jego gotowości do wykonywania pracy powinno nastąpić poprzez zgłoszenie pracodawcy gotowości niezwłocznego podjęcia

pracy. Zgłoszenie to może jednak nastąpić przez każde zachowanie pracownika objawiające w dostateczny sposób jego zamiar kontynuacji stosunku pracy (art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p.), a więc zarówno pisemnie, ustnie, jak też przez każde inne zachowanie objawiające wolę pracownika wobec pracodawcy w dostateczny sposób

Sąd Rejonowy podkreślił, że z treści aneksu nr (...) z dnia 26 maja 2008 r. do umowy o pracę z dnia 23 marca 1976 r. wynika, że dodatkowe wynagrodzenie za czynności związane z prowadzeniem obsługi księgowej i kasowej pracowniczej kasy zapomogowo-pożyczkowej zostały przyznane powódce za wykonywanie tychże czynności, a więc strony umówił się, że wynagrodzenie będzie należne za wykonywanie czynności związanych z prowadzeniem kasy zapomogowo-pożyczkowej. Bezspornym w ocenie Sądu Rejonowego był fakt, że powódka po zakończeniu okresu niezdolności do pracy od 2013 r. nie zajmowała się już prowadzeniem kasy zapomogowo-pożyczkowej, a pracodawca powierzył jej obowiązki w tym zakresie innej osobie. Skoro więc powódka obowiązków tych nie wykonywała, to nie ma podstaw do uznania, że jej roszczenie o zapłatę jest uzasadnione, gdyż zapis w umowie o pracę w sposób jednoznaczny uzależniał wypłatę wynagrodzenia za wykonaną pracę, a w konsekwencji ich niewykonywanie nie powoduje powstania roszczenia o zapłatę.

Sąd Rejonowy zwrócił również uwagę na fakt, że w styczniu 2011 r. powódce zostały wypowiedziane warunki pracy i płacy, z czym powódka zapoznała się osobiście i zmiany te zaakceptowała, o czym w ocenie Sądu świadczy fakt niezłożenia przez nią stosownego odwołania. Choć jeszcze w dalszym ciągu pracodawca wypłacał powódce wynagrodzenie za wykonywanie obowiązków związanych z prowadzeniem kasy zapomogowo-pożyczkowej, to jednak zaprzestał w momencie, gdy powódce przystała na porozumienie zmieniające jej dotychczasowe warunki zatrudnienia i zmianę stanowiska pracy. Jednocześnie w tym samym czasie powódka zachorowała i przez kolejnych kilka miesięcy była nieobecna w pracy. Z początkiem września 2012 roku powódka zaprzestała wykonywania faktycznych obowiązków związanych z prowadzeniem kasy. Niewykonywanie pracy związanej z określonym wynagrodzeniem skutkuje brakiem podstaw do zapłaty wynagrodzenia, a tym samym roszczenia w ewentualnym procesie. Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy oddalił powództwo w zakresie żądania zasądzenia wynagrodzenia.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając na rzecz pozwanego od powódki kwotę 1.817,00 zł, w pozostałym zakresie odstępując od obciążania powódki kosztami sądowymi.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego G. W. złożyła w dniu 12 maja 2016 r. apelację, zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości. Skarżonemu orzeczeniu powódka zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego poprzez:

a) błędną ocenę dokumentu w postaci wypowiedzenia warunków pracy z dnia 4 stycznia 2011 r. która doprowadziła Sąd do konkluzji, iż wypowiedzenie to dotyczyło umowy o pracę jako całości, tj. wszystkich dotychczasowych aneksów łączącej powódkę z pozwanym umowę o pracę z dnia 23 marca 1976 r., w tym aneksu nr (...) z dnia 28 maja 2008 r., podczas gdy ustalenie to stoi w rażącej sprzeczności z czynnościami, które podejmował sam pracodawca celem wyeliminowania z treści łączącego strony stosunku pracy zadań z zakresu obsługi kasy zapomogowo-pożyczkowej, o czym świadczy próba doręczenia powódce dokumentów wypowiedzenia warunków pracy i płacy w zakresie obsługi kasy datowanego na dzień 4 października 2012 r.,

b) zeznań powódki złożonych w trybie art. 299 k.p.c. i ustaleniu przez Sąd Rejonowy, że powódka nie zgłaszała gotowości do podjęcia pracy, podczas gdy powódka

po powrocie ze zwolnienia lekarskiego w marcu 2013 r. zgłaszała w sposób jednoznaczny i wyraźny gotowość do podjęcia czynności z zakresu obsługi kasy zapomogowo-pożyczkowej,

c) brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i oparcie zaskarżonego wyroku tylko na dokumencie aneksu nr (...) z dnia 26 maja 2008 r. oraz wypowiedzeniu warunków pracy z dnia 4 stycznia 2011 r., podczas gdy ocena znajdującego się w aktach osobowych powódki dokumentu wypowiedzenia warunków pracy w zakresie obsługi kasy zapomogowo-pożyczkowej z dnia 4 października 2012 r. oraz zwrotki pocztowej z adnotacją „adresat nieznany” potwierdzającej nieskuteczność jego doręczenia wskazują, że aneks nr (...) nakładające na powódkę obowiązek obsługi kasy nadal obowiązują,

2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c., poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku oceny dowodów w postaci dokumentu wypowiedzenia datowanego na dzień 4 października 2012 r. wypowiedzającego powódce aneksu nr (...), oraz zeznań powódki złożonych w trybie art. 299 k.p.c. zeznań świadka J. K. jednoznacznie wskazujących, iż powódka od marca 2013 r. w sposób nie budzący wątpliwości zgłaszała pracodawcy gotowość do wykonywania zadań z zakresu obsługi kasy,

3. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu przez Sąd Rejonowy, że obsługa kasy zapomogowo-pożyczkowej była przypisana pracownikom księgowości, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie takiej tezy,

4. naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowania, mimo iż w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mowa w tym przepisie, a obciążenie powódki kosztami procesu jest na gruncie niniejszej sprawy rażąco niesprawiedliwe.

Powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu apelacji powódka szczegółowo odniosła się do każdego z podniesionych zarzutów, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych oraz przedstawiając argumenty i okoliczności na poparcie swojego stanowiska.

W odpowiedzi na apelację z dnia 20 czerwca 2016 r. strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji powódki i zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana oceniła apelację powódki jako niezasadną i zasługującą na oddalenie w całości wobec prawidłowości postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy. Zdaniem pozwanej Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zebrany materiał dowodowy i zastosował przepisy prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, choć zarzuty podniesione przez stronę powodową były częściowo zasadne. Sąd Rejonowy nie dokonał bowiem całościowo prawidłowej analizy zgromadzonej w toku postępowania dokumentacji, jak również nie do końca przedstawił rzeczywistą sytuację prawną powódki.

W kontekście powyższego rację ma powódka, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo przyjął za moment skutecznego wypowiedzenia warunków pracy i płacy powódki w zakresie powierzenia jej obowiązków związanych z obsługą kasy zapomogowo-pożyczkowej moment otrzymania przez powódkę wypowiedzenie zmieniające z dnia 4 stycznia 2011 r., tj. dzień 11 stycznia 2011 r. Wypowiedzenie to było bowiem związane z wejściem w życie wraz

z dniem 29 października 2010 r. nowego Regulaminu Pracy, Regulaminu Wynagradzania oraz Regulaminu dotyczącego wykonywania telepracy w Szpitalu (...)

(...) i dotyczyło jedynie tych zmian, które zostały wprowadzone

na mocy powyższych regulaminów. W wyniku powyższego wypowiedzenia nie doszło więc do zmiany stanowiska pracy powódki ani zmiany jej zakresu obowiązków, a tym bardziej pozbawienia jej dotychczasowo pełnionych obowiązków obsługi kasy zapomogowo-pożyczkowej, lecz jedynie do ogólnych zasad wynagradzania pracowników pozwanego szpitala. Dowody zgromadzone w toku postępowania przed sądem I instancji nie dawały Sądowi Rejonowemu żadnych podstaw do powyższej konkluzji, zgodnie z którą

do wypowiedzenia powódce aneksów do umowy o pracę nr (...) doszło we wskazanym wyżej momencie.

Co się natomiast tyczy pozostałych zarzutów zgłaszanych przez powódkę,

to Sąd Okręgowy naruszenia przepisów przez Sąd I instancji się nie dopatrywał.

W szczególności brak podstaw do uznania, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu oceny dowodów w postaci dokumentów wypowiedzenia z dnia 4 października 2012 r., aneksu nr (...) z 26 maja 2008 r. czy też zeznań powódki i świadka J. K.. Zaznaczyć przy tym należy, że wymóg stawiany uzasadnieniom orzeczeń sądów określony

w art. 328 § 2 k.p.c. wyraża konieczność zawarcia w uzasadnieniu wydanego orzeczenia niezbędnych elementów, które umożliwiają weryfikację tego rozstrzygnięcia. Z treści przytoczonej regulacji wynika, że uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie ustalenia faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku

z przytoczeniem przepisów prawa. Powyższe elementy są niezbędne, sąd jest bowiem zobowiązany do wyjaśnienia motywów podjętego rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający przeprowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07). Nie można jednak utożsamiać z naruszeniem ww. regulacji sytuacji, gdy Sąd konkretny dowód ocenił, lecz dokonał tego w sposób nieprawidłowy, sprzeczny

z innymi dowodowymi lub niezgodny z faktycznym znaczeniem tego dowodu

czy też rzeczywistym stanem rzeczy. W tym kontekście Sąd Okręgowy zwrócił uwagę,

że podniesione przez powódkę zarzuty nie znajdują potwierdzenia w rzeczywistości,

gdyż Sąd Rejonowy w istocie dokonał oceny materiału dowodowego i zaprezentował ją

na stronie 6 uzasadnienia skarżonego rozstrzygnięcia, wskazując, zresztą w ocenie Sądu Okręgowego słusznie, iż w kwestiach istotnych z perspektywy niniejszej sprawy okoliczności stanu faktycznego były bezsporne. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy nie dostrzegł konieczności szczegółowego przedstawiania oceny dowodów w postaci dokumentacji pracowniczej powódki, gdyż sporządzenie tych dokumentów nie było przez żadną ze stron kwestionowane, a spór zawiązał się jedynie co do skuteczności wskazanego wyżej wypowiedzenia. Sąd Rejonowy wypowiedział się również w kwestii oceny dowodu

z przesłuchania powódki oraz zeznań świadków, uznając je za wiarygodne.

Niezależnie od powyższego, ze względu na nieprawidłowości Sądu Rejonowego przy ustaleniu stanu faktycznego sprawy Sąd Okręgowy był zobowiązany do dokonania własnej analizy w tym zakresie. Zgodnie bowiem z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Sąd drugiej instancji rozpoznaje w postępowaniu apelacyjnym „sprawę”, a nie „apelację”, co stanowi wyraźne odróżnienie postępowania apelacyjnego

od kasacyjnego. Obowiązkiem sądu drugiej instancji jest rozpoznanie sprawy w granicach apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.), wydanie orzeczenia na podstawie materiału procesowego zgromadzonego w całym dotychczasowym postępowaniu (art. 382 k.p.c.), oraz danie temu wyrazu w treści uzasadnieniu wyroku (art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2015 r. II PK 65/14). Sąd odwoławczy ma więc nie tylko uprawnienie, ale obowiązek rozważenia na nowo całego zabranego w sprawie materiału oraz jego własnej oceny (art. 382 k.p.c.), przy uwzględnieniu zasad wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r., I PK 169/05). Oznacza to, że sąd drugiej instancji ma z jednej strony pełną swobodę jurysdykcyjną (bo rozpoznaje „sprawę”), z drugiej natomiast ciąży na nim obowiązek rozważenia wszystkich zarzutów

i wniosków podniesionych w apelacji oraz zgłoszonych w pismach procesowych składanych w toku postępowania apelacyjnego. Rozpoznanie apelacji sprowadza się więc do ponownego rozpatrzenia przez sąd drugiej instancji sprawy, w sposób potencjalnie nieograniczony, co oznacza że sąd ten jeszcze raz bada pod kątem merytorycznym i faktycznym sprawę rozstrzygniętą przez sąd pierwszej instancji. W konsekwencji może, a jeżeli je dostrzeże - powinien, naprawić wszystkie naruszenia prawa materialnego, niezależnie od tego, czy zostały wytknięte w apelacji, pod warunkiem, że mieszczą się w granicach zaskarżenia (por. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów SN z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07). Jedynymi ograniczeniami rozpoznania sprawy w postępowaniu odwoławczym są więc granice zaskarżenia, każdorazowo wytyczane w poszczególnych przypadkach przez sformułowanie konkretnych zarzutów podniesionych w treści wniesionej apelacji. Z tych też względów poczynienie przez Sąd Okręgowy własnych ustaleń jest pełni zasadne.

Powyzsza okoliczność skutkowała dokonaniem przez Sąd Okręgowy własnej analizy stanu faktycznego. Na jej podstawie Sąd Okręgowy uznał za bezsporne, że powódka od 25 maja 2008 r. została zobowiązana przez pracodawcę do prowadzenia kasy zapomogowo-pożyczkowej. Wspomnianym wyżej wypowiedzeniem ze stycznia 2011 r. powódce wypowiedziano warunki pracy i płacy w wyniku zmian związanych w wprowadzeniem przez pracodawcę nowego regulaminu wynagradzania. Bezsporne jest również, że skarżąca w drodze porozumienia zmieniającego umowę o pracę z dnia 31 sierpnia 2012 r. została przeniesiona na stanowisko magazyniera, na którym to stanowisku miała pracować od 1 września 2012 r. Nie było również wątpliwości co do faktu, że powódka od dnia 5 września 2012 r. do 1 marca 2013 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Ponadto z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że pozwany pracodawca pismem z dnia 4 października 2012 r. wypowiedział powódce aneks nr (...) z dnia 1 stycznia 2006 r. oraz aneks nr (...) z dnia 26 maja 2008 r. do umowy o pracę w części dotyczącej poszerzenia powódce zakresu czynności o obowiązek prowadzenia obsługi księgowej i kasowej w kasie zapomogowo-pożyczkowej. Pismo to zostało wysłane na adres zamieszkania powódki znajdujący się w aktach osobowych, jednakże mimo dwukrotnej awizacji nie zostało przez nią odebrane.

W uzasadnieniu skarżonego rozstrzygnięcia próżno szukać omówienia kwestii zapoznania się przez powódkę z treścią wypowiedzenia zmieniającego z dnia 4 października 2012 r. przez Sąd Rejonowy. W tym kontekście Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że do wypowiedzenia zmieniającego mają odpowiednie zastosowanie przepisy o skutecznym doręczeniu oświadczenia woli w myśl art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p., gdyż kwestia ta nie została uregulowana w przepisach prawa pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 1984 r. I PRN 111/84, wyrok Sądu Najwyższego z 11 grudnia 1996 r. I PKN 36/96). Oznacza to, że złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu ma miejsce również wtedy, gdy adresat nie zna treści oświadczenia, ale dotarło ono do niego w taki sposób, że mógł się zapoznać z jego treścią, np. pracownik z własnej woli nie podjął przesyłki pocztowej. Nie ma wątpliwości, że wypowiedzenie warunków pracy i płacy oraz inne oświadczenia pracodawcy mogą być doręczane pocztą.

Mając na względzie powyższe w ocenie Sądu Okręgowego należy przyjąć, że powódka mogła zapoznać się z treścią wypowiedzenia zmieniającego już w momencie pierwszej awizacji. Z akt sprawy nie wynika, aby powódka została powiadomiona w inny sposób niż drogą pisemną, a Sąd Rejonowy kwestii tej nie rozważał. Nie zmienia to jednak faktu, że w aktach sprawy widnieje potwierdzenie odbioru z adnotacją „zwrot”, jak również kserokopia nadania przesyłki (k. 87 a.s.) która choć mało czytelna to jednak zawiera wyraźne wskazanie adresu powódki, który jest tożsamy z adresem widniejącym w jej aktach osobowych. Na podstawie tej okoliczności oraz zeznań powódki złożonych na rozprawie w dniu 21 marca 2016 r., w trakcie których wskazała, że przez cały okres zwolnienia lekarskiego od września 2012 r. do marca 2013 r. przebywała właśnie pod tym adresem można w ocenie Sądu Okręgowego przyjąć, że skarżąca miała możliwość odbioru

tej przysyłki, a co za tym idzie, zapoznania się z treścią oświadczenia o wypowiedzeniu aneksów. Nawet jeśli powódka, zgodnie ze swoimi zeznaniami, nie była w stanie się wówczas poruszać i miała ograniczone możliwości np. osobistego odbioru przesyłki tudzież udania się do skrzynki pocztowej po awizo, to możliwość taką miała jej matka, która w tym czasie

z nią zamieszkiwała, która to okoliczność również z zeznań powódki wynika.

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego wypowiedzenie z dnia

4 października 2012 r. wywołuje jednak skutek prawny choćby z tego względu, że nie sposób przyjąć, aby powódka po powrocie do pracy w marcu 2013 r. nie dowiedziała się o zmianie zakresu obowiązków, tj. zmniejszeniu tego zakresu o obowiązki związane z obsługą kasy zapomogowo-pożyczkowej. Bezspornym jest bowiem, że powódka po powrocie do pracy obowiązków tych nie wykonywała, na który to fakt sama zresztą powoływała się w swoich zeznaniach. W tych okolicznościach powódka musiała mieć świadomość co najmniej

co do tego, że jej zakres obowiązków wygląda inaczej niż przed zwolnieniem lekarskim,

a doświadczenie życiowe wskazuje że w takiej sytuacji naturalnym jest rozwianie wątpliwości pracownika poprzez skierowanie prośby bądź żądania do pracodawcy o udzielenie wyjaśnień. Takie okoliczności jednak w przypadku powódki nie miały miejsca. Co prawda powódka

w toku jej przesłuchania zeznawała, że po powrocie ze zwolnienia lekarskiego upominała się o możliwość wykonywania czynności związanych z obsługą kasy m. in. poprzez otrzymanie stosownych uprawnień w systemie informatycznym szpitala, których w efekcie nie otrzymała, jednakże okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Oparcie się przez Sąd Okręgowy na samych zeznaniach powódki nie było więc możliwe

ze względu na oczywisty interes powódki w uzyskaniu korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W tych okolicznościach ani Sąd Rejonowy, ani również tutejszy

Sąd Okręgowy nie miały i nie mają na tle zebranych w sprawie dowodów podstaw

do przyjęcia, że powódka po powrocie ze zwolnienia lekarskiego faktycznie kwestionowała decyzje kadrowe pracodawcy podjęte w związku z jej absencją, a dotyczące zmniejszenia

jej zakresu obowiązków o obsługę kasy zapomogowo-pożyczkowej. Oznacza to,

że od momentu powrotu do pracy, mimo dalszego kontynuowania zatrudnienia – już na nowym stanowisku magazyniera, na które została skierowana tuż przed udaniem się

na zwolnienie lekarskie – powódka nie przedłożyła jednak pracodawcy żadnego pisma

w którym zwracałaby uwagę na fakt, iż nie wykonuje już obowiązków związanych z obsługą kasy ani też, że nie otrzymuje za to wynagrodzenia. Okoliczności tej nie potwierdzali przesłuchani przed sądem I instancji świadkowie, którzy informacje o braku zgody powódki na sporne zmiany w zakresie obowiązków otrzymywali od niej samej, lecz którzy nie byli

w stanie potwierdzić, czy powódka realnie podjęła jakiegokolwiek kroki do zakomunikowania pracodawcy o kwestionowaniu tej decyzji. Tymczasem przy wypowiedzeniu zmieniającym – a za takie należy uznać wypowiedzenie aneksów nr (...) z dnia 4 października 2012 r. – stosownie do postanowień art. 44 k.p. w zw. z art. 42 § 1 k.p.

pracownikowi przysługuje odwołanie do sądu pracy i skoro powódka nie wyrażała zgody na jakiegokolwiek zmiany, to winna była takie odwołanie złożyć, co jednak nie miało miejsca. Z tych też względów

w ocenie Sądu Okręgowego zasadne jest przyjęcie, że powódka, która nie wyraziła swojej woli poprzez złożenie pracodawcy pisemnego odwołania od wypowiedzenia warunków pracy i kontynuowała zatrudnienie na nowym stanowisku (magazyniera) w rzeczywistości zaaprobowała fakt, że nie pełni już dotychczasowych obowiązków.

W związku z powyższym zasadne jest przyjęcie, że skoro powódka do czasu złożenia pozwu nie zakwestionowała w żaden sposób wypowiedzenia warunków pracy w zakresie obowiązków obsługi kasy zapomogowo-pożyczkowej i nie wykonywała pracy w tym zakresie, to wynagrodzenie, którego powódka w toku postępowania w niniejszej sprawie się domagała jej nie przysługuje. Stosownie bowiem do art. 80 k.p. przysługiwanie pracownikowi wynagrodzenia jest uzależnione od tego, czy pracownik faktycznie pracę wykonał, czy też nie. W tym kontekście Sąd Okręgowy podzielił bogate rozważania Sądu I Instancji oraz cytowane przez ten sąd poglądy orzecznictwa w zakresie wykładni art. 80 k.p. prezentowane w uzasadnieniu skarżonego wyroku, wskazując, że jeżeli pracownik nie wykonuje pracy, to do nabycia przez niego prawa do wynagrodzenia niezbędne jest istnienie przepisu szczególnego lub postanowienia umowy,

które przyznają mu to prawo. Podkreślenia wymaga, że w niniejszej sprawie żadne okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie przepisów szczególnych, o których mowa w art. 80 k.p., nie zachodzą. Nie znajdują w niniejszej sprawie zastosowania przepisy regulujące wynagrodzenie za czas przestoju w pracy określone w art. 81 § 1-4 k.p. gdyż sytuacja prezentowana w hipotezie tego przepisu w przypadku powódki nie miała miejsca.

Z tych też względów Sąd Okręgowy uznał, że choć Sąd Rejonowy dopuścił się omówionych wyżej nieprawidłowości przy analizie materiału dowodowego, a przedstawiona przez ten Sąd sytuacja prawna powódki nie do końca oddawała realny stan rzeczy, to jednak okoliczności te nie mogły prowadzić do wzruszenia skarżonego rozstrzygnięcia, gdyż ostatecznie odpowiadało ono prawu. W konsekwencji należało uznać, że apelacja powódki jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Ponadto Sąd Okręgowy odstąpił od obciążenia powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej za instancję odwoławczą na podstawie art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego odmienne rozstrzygnięcie w tym zakresie byłoby niewskazane ze względu na fakt, że powódka obecnie osiąga niewielki dochód i posiada ograniczone środki finansowe, w związku z czym obciążenie jej kosztami postępowania odwoławczego miałyby negatywne konsekwencje w zakresie utrzymania własnej osoby.

SSO Zbigniew Szczuka SSO Lucyna Łaciak (spr.) SSO Marcin Graczyk

Zarządzenie: (...)

SSO Lucyna Łaciak (spr.)

(...)